

Ward Persall liep langs het smalle strand over een heerlijk koele strook waar de golven af en aan rolden over het glinsterende zand. Hij was net zeventien geworden, klein en mager voor zijn leeftijd en zich daar scherp van bewust. Het was een stralend zonnige dag en de branding kwam met schuimkoppen aanrollen vanuit de Golf van Mexico. Zijn slippers zonken met een plezierige druk weg in het drassige oppervlak en bij iedere stap lanceerde hij met zijn grote teen een kluitje nat zand.

‘Hé, Ward.’ Ward draaide zich om naar zijn vader. Die zat in zijn eentje op een strandstoel, een paar meter van het water af, met een Nationals-baseballpet op zijn hoofd en een strandlaken over zijn benen gedrapeerd. Het dikke groene Boorum & Pease-notitieblok dat hij altijd bij zich leek te hebben lag open op zijn schoot. ‘Hou jij je zusje even in de gaten?’

‘Tuurlijk.’ Alsof hij dat niet al bijna een week lang deed. Bovendien, Amanda zou echt niet weglopen. En zeker niet de oceaan in. Ze stond een eindje verderop, gebukt in een typische strandjuttershouding, naar schelpen te zoeken.

Ward bleef even naar zijn vader staan kijken terwijl die zich weer op zijn notitieblok concentreerde en er de vergelijkingen of aantekeningen in krabbelde die Ward nooit mocht zien. Zijn vader werkte voor een particuliere onderaannemer van Defensie in Newport News, en vertelde avond aan avond hoe hinderlijk het was dat er wéér een werkdag voorbij was terwijl hij daar nooit over mocht vertellen omdat het allemaal zo supergeheim was wat hij deed. De kloof tussen zijn vader en hem werd daar alleen maar breder door. Grappig dat Ward dat soort dingen begon te zien – dingen die er altijd geweest waren maar die hij nooit goed onder woorden had kunnen brengen, zoals de reden waarom zijn vader altijd baseballpetjes droeg (omdat hij kaal was)

of waarom hij zijn melkbleke benen afdekte met een strandlaken (uit angst voor de huidkanker die in de familie voorkwam). Hij nam aan dat zijn moeder dat alles en nog veel meer gezien had, en ongetwijfeld had dat bijgedragen aan hun scheiding drie jaar geleden.

Intussen kwam zijn zusje op hem afhollen. In haar ene hand had ze een emmer, in de andere een plastic schepje. ‘Kijk eens, Ward!’ zei ze opgewonden, terwijl ze het schepje liet vallen, haar hand in de emmer stak en er iets uit haalde. ‘Een *Triplofusus!*’

Hij nam hem van haar aan. Links van hem dreunde de branding eindeloos voort. ‘Mooi.’

Ze pakte hem weer terug en legde hem in de emmer. ‘Eerst dacht ik dat het een *Cantharus* was met de punten eraf gesleten. Maar die heeft een heel andere vorm.’ En zonder op zijn antwoord te wachten ging ze weer aan het schelpen zoeken.

Ward bleef even naar haar staan kijken. Zelfs met gebogen rug zoekend in het zand zag ze er beter uit dan zijn vader. Daarna blikte hij snel om zich heen of er geen nieuwe schatten waren aangespoeld terwijl hij met haar stond te praten. Maar het was rustig op dit deel van het strand van Captiva Island en er was bar weinig concurrentie: er liep hooguit een tiental mensen langs het water, net aan de rand van de branding en in diezelfde eigenaardig gebukte houding die ook hij en zijn zusje hadden aangenomen.

Toen ze vijf dagen tevoren op Sanibel Island waren aangekomen, was Ward hevig teleurgesteld geweest. Vroeger waren ze op strandvakantie naar Virginia Beach en Kitty Hawk gegaan. Sanibel leek hem werkelijk het verste uiteinde van de wereld: geen promenades, bijna geen winkels of attracties, en het ergst van alles: belabberd internet. Maar na een paar dagen was hij gewend geraakt aan de stilte. Hij had genoeg films en boeken gedownload voor de hele week en hij hoefde niet online te gaan voor nieuwe versies van de *side-scroller* die hij aan het ontwikkelen was voor het studieonderdeel Applied Python. Sinds de scheiding had zijn vader niet veel gelegenheid gehad om met hen op vakantie te gaan – als hij de alimentatie en zo betaald had, bleef er niet veel over – en toen een collega hem een week had aangeboden in zijn strandhuisje op Sanibel, niet ver van Gulf Drive, had hij ja gezegd. Ward wist dat zelfs dat een dure grap voor hem was, met de vliegtickets

en restaurants en alles, en hij had zich ingehouden en niet gezeurd.

De schelpen hadden geholpen.

De eilanden Sanibel en Captiva, voor de zuidwestkust van Florida, behoorden tot de beste plekken ter wereld om schelpen te zoeken, daar stonden ze om bekend. Ze lagen als een net uitgespreid in de Golf van Mexico en vingden allerhande weekdieren die, dood of levend, op het strand belandden. De nacht voor hun aankomst had er een korte storm gewoed, en dat bleek een bof te zijn: kennelijk leverde de wind meer schelpen op. Op hun eerste dag aan het strand hadden ze een bijna ongelooflijke schat gevonden aan zeldzame, schitterende schelpen, iets heel anders dan de krabbenscharen, gebroken jakobsschelpen en andere zoi die je bijvoorbeeld in North Carolina aantrof. Zijn zusje en hij waren beiden getroffen door de schelpenkoorts, Amanda al helemaal. Ze was een echte expert aan het worden en zag al verschil tussen kauri's, wulken en alikruikken. Wards eigen enthousiasme was na een paar dagen bekoeld, en hij ging nu veel kritischer op zoek. Hij raapte alleen nog hier en daar een paar uitzonderlijk fraaie exemplaren op. Zijn vader had hen op rantsoen gezet voor de vlucht terug naar huis: ze mochten allebei één zak schelpen mee. Ward wist nu al dat de selectie morgenavond – en Amanda's luide protesten – een marteling zou worden.

Het werd vloed, de wind was aangewakkerd en de branding sloeg met iets meer energie tegen de kust. Er brak een golf over Wards voeten heen en een roze, spiraalvormig schelpje rolde al stuiterend over zijn tenen. Toen hij het opraapte, kwam er achter hem een andere schelpen-zoeker aanhollen – ze kwamen op felle kleuren in het ondiepe water af als vliegen op honing – die zwaar ademend over Wards schouder tuurde.

‘Een *Hydatina*?’ vroeg de man opgewonden. Ward draaide zich naar hem om – een jaar of vijftig, veel te dik, met een Ron Jon-zonneklep, een goedkope zonnebril en verbrande onderarmen. Een toerist natuurlijk, net als iedereen hier in de buurt. De plaatselijke bewoners wisten wanneer je de mooiste schelpen kon vinden, en hen zag Ward hier maar zelden.

‘Nee,’ antwoordde hij. ‘Een *Conus*. Een *Spurius*.’ Zijn zusje, intuïtief aanvoelend dat er misschien een Vondst gedaan was, kwam aanhup-

pelen. Hij gooide haar het schelpje toe. Ze wierp er een snelle blik op, leek het in het water te willen mikken, bedacht zich en liet het in haar emmer vallen.

De man met de zonneklep verdween weer en met Amanda in zijn kielzog liep Ward verder; de botten van zeewezens van lang geleden knerpten onder zijn slippers. De gedachte aan de bagage deed hem beseffen dat ze over twee dagen alweer thuis zouden zijn; en dat betekende dat hij zijn gewone leven weer moest opvatten. Zijn propedeuse afmaken met alle tentamens en essays van dien. En daarna moest hij dan proberen zich in te schrijven voor zijn vervolgstudie. De afgelopen tijd was hij zich zorgen gaan maken dat het hem net zou vergaan als zijn vader – keihard werken zonder ooit iets te bereiken, gepasseerd door jongere collega's met fraaiere diploma's en beter verkoopbare vaardigheden. Hij dacht niet dat hij daartegen zou kunnen.

Er sloeg weer een golf over zijn voeten heen, en werktuiglijk stelde hij zijn koers bij en ging hij meer landinwaarts lopen. Met de onderstroom tuimelde een reeks schelpen terug naar zee: een *Augur*, een *Melongena*, nog een Augur en nog een. Hij had voor zijn leven genoeg Augurs verzameld.

Weer een golf, nog zwaarder; hij keek uit over de zee. De branding was zichtbaar onstuimiger aan het worden. Dat kon wel eens goed nieuws zijn: morgen was hun laatste hele dag hier, en misschien kwam er nog een storm die net zo'n schat zou opleveren als op hun eerste dag...

Op dat moment zag hij recht voor zich iets groens. Het was een lichtere tint dan het turquoise water, en het rolde om en om, een eindje uit de kust. Iets groots. Een *Strombus*? Nee, die was anders van kleur. En een wulk was het ook niet.

Meteen was zijn blasé houding verdwenen om plaats te maken voor de gretigheid waarmee verzamelaars zoeken naar zeldzaamheden. Hij keek even, steels, naar links en naar rechts. Noch zijn zusje, noch de man met de zonneklep had iets gezien. Nonchalant ging hij iets sneller lopen. Bij de volgende golf, of misschien bij die daarna, zou het aanspoelen.

Even later zag hij het weer, half onder water, op nog geen twee meter uit de kust. Alleen drong nu tot hem door dat het helemaal geen schelp

was, maar een sneaker. Een gloednieuwe, lichtgroene sneaker. Zo'n kleur had hij nog nooit gezien.

Ook al waren ze te duur voor hem, van school wist hij dat bepaalde sportschoenen felbegeerde artikelen waren. Balenciaga Triple S of Yeezy's brachten vaak wel drie- of vierhonderd dollar op, als je ze al vond. En als je echt geluk had en iets zeldzaams tegenkwam, bijvoorbeeld Air Jordans 11 Blackouts, dan kon je die voor minstens duizend dollar van de hand doen op eBay.

Amanda had nu een hele week schelpen lopen zoeken, maar het beste exemplaar dat ze had gevonden zou hooguit tien dollar opbrengen.

Eén sportschoen, eentje maar, in een effen kleur groen. Wat kon dat voor merk zijn? De schoen rolde weer landinwaarts, dus nog heel even en hij zou erachter zijn.

Sissend spoelde de branding rond zijn enkels. Behendig viste hij de schoen uit het water. Shit, wat was dat ding zwaar – ongetwijfeld had hij zich volgezogen met water. Maar hij verkeerde in prima staat. Werktuiglijk draaide hij hem om om op de zool te kijken, maar op de rubberen onderkant was geen logo of merknaam te bekennen.

Hij voelde eerder dan hij het zag dat Amanda en de fatso met de zonneklep weer op hem afkwamen. Zonder aandacht aan hen te schenken bleef hij naar de zool staan kijken. Misschien was het een prototype. Die werden hier vast en zeker op het strand uitgetest. Voor een prototype kon hij nog meer geld krijgen. Intuïtief keek hij naar de lijn van de branding. Als de tweede sneaker ergens in de buurt ronddobberde, kon deze ene vondst zijn matige vakantie veranderen in iets heel speciaals, iets...

Plotseling begon zijn zusje te krijsen. Met gefronst voorhoofd keek Ward haar aan. Ze slaakte opnieuw een gil, nog harder. Om de een of andere reden stond ze te staren naar de schoen in zijn hand. Nieuwsgierig keek hij omlaag en draaide zijn pols om beter te kunnen zien.

Nu zag hij de binnenkant van de schoen. Daar zat iets in, een rozerode massa waar een blinkend witte scherf van het een of ander uit stak. Ward verstarde; hij zag geen kans te bevatten wat hij daar zag.

Zijn vader was al overeind en kwam naar hen toe rennen. Van heel uit de verte, leek het wel, hoorde Ward de man met de zonneklep vloeken terwijl zijn zusje kermend achteruitdeinsde om vervolgens te gaan

staan overgeven in het zand. Abrupt van zijn verlamming verlost liet Ward de sneaker plotseling los en wankelde zelf achteruit. Hij verloor zijn evenwicht en viel. En al vallend keek hij instinctief weer naar zee, waar hij nu nog meer sneakers op de schuimkoppen zag dobberen. Tientallen, honderden sneakers, loom deinend en onverbiddelijk op weg naar het land.

P.B. Perelman sloeg met zijn Ford Explorer af naar het openbare parkeerterrein van Turner Beach. Hij had er maar vijf minuten over gedaan na de eerste melding vanuit de centrale – hij woonde aan Coconut Drive, nog geen anderhalve kilometer hiervandaan – maar tot zijn opluchting zag hij dat twee van zijn agenten, Robinson en Laroux, al ter plekke waren. Robinson was zo te zien bezig het strand leeg te maken – hij praatte mensen hun auto's weer in en zette daarna de locatie af met politielint. Laroux stond een paar honderd meter verderop te praten met een groepje mensen. Perelman zag hem naar het water kijken, de branding in rennen, iets uit het water opdiepen en dat behoedzaam op het zand leggen, buiten bereik van de golven.

Wat, zoals de uitdrukking luidde, had hij nu weer aan zijn fiets hangen? Het enige wat ze hem vanuit de centrale gemeld hadden, was dat er 'iets aan de hand was' op het strand. Maar uit eigen ervaring wist hij dat dat zelfs bij ingedutte oorden als Sanibel en Captiva van alles kon betekenen: van dronken weekendgasten die in het donker met hun speedboot waren vastgelopen tot middernachtelijke ceremoniën van de bejaarde nudistenkolonie van North Naples.

Perelman liep van de Explorer via de dunne lijn van duingras en zeehaver het strand op. Daarbij passeerde hij Robinson, die met energieke gebaren twee aangeslagen ogende gezinnen met plaids, strandstoelen, koeltassen, *boogie boards* en al naar het parkeerterrein begeleidde.

'Ik zou de cavalerie er maar bij halen, chieff,' mompelde Robinson in het voorbijgaan.

'Allemaal?'

Als reactie knikte Robinson even naar agent Laroux.

Perelman liep met grotere passen het strand over. Laroux, die teruggekeerd was naar het groepje mensen, onderbrak het gesprek opnieuw en rende terug naar het water om weer iets uit de branding te vissen.

Toen Perelman dichterbij kwam, zag hij dat het een schoen of een slof of zoiets was, gemaakt van lichtgroene stof.

Laroux zag hem en bleef staan. Toen Perelman naast hem stond, zag hij dat er een voet in de schoen zat. Een afgezette voet, zo te zien.

Laroux wees zwijgend naar de schoen en zette die toen voorzichtig in het zand. ‘Dag, chief.’

Perelman bleef een hele tijd omlaag staan staren voor hij zich tot zijn deputy wendde. ‘Henry,’ zei hij. ‘Wil je me misschien even bijpraten over de toestand?’

De deputy keek hem met een eigenaardig holle blik aan. ‘Reece en ik zaten in de patrouillewagen op weg naar Silver Key. Net voor we bij Blind Pass aankwamen, zagen we dat er iets aan de hand was hier op het openbare strand. Ik heb er meteen over gebeld en we zijn gestopt om te...’

‘Over dié toestand, bedoel ik.’ En Perelman wees naar de schoen.

Laroux volgde zijn blik, haalde hulpeloos zijn schouders op en gebaarde naar een plek achter zijn rug.

De chief keek in de aangewezen richting. En nu zag hij een groot aantal schoenen, op een rij boven de vloedlijn. In elke schoen leek een voet te steken. Hij keek naar zee en zag nog een heel stel schoenen rondtuimelen in de branding. De eerste meeuwen vlogen al luid krijsend rond.

Nu begreep Perelman waarom zijn mensen het te druk gehad hadden, te verbijsterd geweest waren, voor meer dan een nietszeggend telefoontje toen ze vijf minuten geleden gestopt waren. Ook hij had het gevoel plotseling beland te zijn in een absurde, onverwachte nachtmerrie, een tafereel zo bizar dat het amper te bevatten was. Hij kneept even zijn ogen dicht en haalde een-, tweemaal diep adem. Daarna wees hij naar het groepje onder aan de duinen. ‘Zijn dat de mensen die, eh... de eerste voet gevonden hebben?’

Laroux knikte.

De chief keek nogmaals om zich heen. Laroux had de juiste ingeving gevolgd: tot ze over meer menskracht konden beschikken, was het beste wat hij kon doen de voeten uit de Golf opvissen en op hoger gelegen terrein plaatsen, ruwweg ter hoogte van de plek waar ze aangespoeld waren.

‘Ben je al iets meer te weten gekomen?’

‘Ze hadden weinig méér te melden dan wat we zelf kunnen waarnemen.’

Perelman knikte. ‘Oké. Goed gedaan.’ Hij knikte naar de branding. ‘Ga zo door, red iedere afzonderlijke schoen en vergeet niet: dit zijn menselijke resten.’

Terwijl Laroux weer naar het water liep, haalde de chieft zijn radio tevoorschijn. ‘Centrale, dit is Perelman.’

‘Centrale. Zeg het maar, P.B.’

Het was dus inderdaad Priscilla geweest, vanochtend in de meldkamer. Hij dacht al dat hij haar oproep herkend had. Niemand anders had de euvele moed hem ‘P.B.’ te noemen. En het was niet alleen zo dat ze zijn voorletters gebruikte: omdat hij nooit iemand verteld had waar die voor stonden, had ze er lol in om daar een slag naar te slaan wanneer hij maar binnen gehoorsafstand was. Misschien vond ze dat ze haar gang kon gaan omdat hij een wel heel onwaarschijnlijke politiechiel was. Maar goed, ze had er al tientallen de revue laten passeren: ParkeerBeheer, PostBus, Persoonlijk Bericht, PenisBehandeling, zonder ooit zelfs maar in de buurt van de waarheid te komen.

Hij schraapte zijn keel. ‘Priscilla, ik roep een code Rood af. Zorg dat iedereen met een wapen of een penning hiernaartoe komt.’

‘Chieft. Priscilla’s stem klonk plotseling aanzienlijk professioneler.

‘Ik heb beide dienstdoende detectives nodig, en alle brigadiers stand-by, voor het geval we op korte termijn een avondklok moeten instellen. Ze weten wat ze doen moeten. Zorg dat ze het discreet aanpakken, zodat er geen paniek uitbreekt onder de toeristen. We sluiten het hele strand langs Captiva en de westelijke kustlijn nu af. Zet de voorbereidingen in gang voor een mogelijke evacuatie van Captiva Island. En sein de burgemeester in, mocht zij nog niet op de hoogte zijn.’

‘Chieft.’

Perelman sprak snel, en het leek wel of die snelheid nog met de seconde toenam. Intussen had Laroux nog vier of vijf schoenen uit het water opgevist. Volgens zijn eerste schatting moesten het er intussen een stuk of vijfentwintig zijn, en er kwamen er nog meer aangedobberd. De politieman stond nu de meeuwen weg te jagen die er met enkele exemplaren vandoor wilden gaan. Robinson had de laatste

schelpenzoekers en zoonanbidders van het strand begeleid en stond nu de toegangspaden met lint af te zetten.

‘Ik wil een controlepost aan de landzijde van de Sanibel Causeway, en ook een bij Blind Pass Bridge. Via die tweede mogen alleen inwoners en huurders van Captiva naar binnen. Licht de lijkschouwer van district 21 in, en zorg dat er iemand hierheen komt om een groot aantal stoffelijke overschotten te bekijken aan Turner Beach.’

‘Chief,’ zei Priscilla voor de derde keer.

‘Bel dan de kustwacht in Fort Myers. Zeg dat ze zo snel mogelijk een schip sturen; volgens mij ligt de USCGC *Pompano* tijdelijk in Cortez afgemeerd. Zorg dat de kustwacht rechtstreeks met mij communiceert. En sluit het luchtruim boven Captiva, behalve voor reddingshelikopters. Geen persheli’s. Heb je dat allemaal?’

Een korte stilte; Perelman hoorde een pen over papier krassen. ‘Yep.’

‘Mooi. Zodra de eilanden afgesloten zijn en de controleposten operationeel zijn, zeg je dat iedere politiemann en -vrouw zich hier bij mij meldt, bij Blind Pass. Perelman uit.’

Hij legde de microfoon weg en keek weer naar Laroux. Die liep nu zo snel hij kon heen en weer om schoenen uit zee op te vissen, maar de meeuwen kwamen in steeds groteren getale opzetten en maakten luid krijsend de ene na de andere duikvlucht. Laroux kon er in zijn eentje niet tegenop. In zijn achterhoofd besepte Perelman hoe volslagen absurd de situatie was, maar desondanks bleef hij geconcentreerd bezig de zaak onder controle te krijgen. Vijfentwintig schoenen, vijfentwintig voeten, aangespoeld op zijn strand, en zo te zien kwamen er met het opkomend tij nog veel meer aanzetten. Het zou makkelijker zijn ze gewoon op een hoop te gooien, maar Perelman wist dat iedere aanwijzing hier van belang was en dat de schoenen zo dicht mogelijk bij de plek moesten blijven waar ze aangespoeld waren.

Hij pakte zijn dienstcamera uit zijn zak en maakte een aantal foto’s en korte video’s van de locatie. Toen keek hij weer naar de ooggetuigen, die nu achter het lint stonden: een klein kluitje hevig geschrokken mensen. Hij wilde niets liever dan hen ondervragen – hoewel hij betwijfelde of hij er veel wijzer van zou worden – maar voorlopig moest hij eerst de locatie stabiliseren en veiligstellen.

Er kwamen nog meer meeuwen aanvliegen, en het gekrijs was oor-

verdovend. Perelman zag er een neerstrijken naast een schoen.

‘Henry! Schiet op die meeuwen!’

‘Wat?’

‘Schiet op die meeuwen!’

‘Er zijn er te veel, ik kan ze nooit allemaal...’

‘Gewoon die kant uit vuren! Om ze bang te maken!’

Hij zag Laroux zijn holster openen, zijn Glock trekken en in de lucht vuren, richting de zee. Een enorme wolk schreeuwende meeuwen stooft op, waaronder het exemplaar dat bijna een schoen had meegesnaaid. Hij keek verder de kustlijn af en zag met een ontmoedigd gevoel dat er zelfs in de verte schoenen kwamen aandrijven. Misschien zou het nodig zijn de hele westkust af te zetten als plaats delict.

En nu zag Perelman hier en daar gestalten komen aanlopen langs de bovenrand van het duin. Ze probeerden niet dichterbij te komen maar bleven roerloos, als wachters, staan kijken. Nog meer ramptoeristen. Of nee, geen toeristen, het waren plaatselijke inwoners. Mensen die aan Captiva Drive woonden en wier strand werd geschonden door dit bizarre, lugubere hoogtij. Hij bekeek ze een voor een en besepte dat hij minstens de helft van naam kende. De moed zonk hem in de schoenen.

Eens is de mens uitgewist, sterft de montere aarde... toch bleven stenen duizend jaar staan...

Plotseling ontstond er commotie: een kreet, een vloek, en daarna een razend geblaf. Van zijn stuk gebracht door het volledig ondenkbare tafereel voor zijn ogen keek Perelman om zich heen en zag in zijn verwarring een koperrode vlek voorbijjagen: een hond, met een van de schoenen in zijn bek, in noordoostelijke richting op weg naar het reservaat; het was Sligo, een Ierse setter.

Wel potverdikkeme. Rotbeest!

‘Sligo!’ brulde hij. ‘Sligo, híerrr!’

Maar de hond jakkerde ervandoor met zijn bek vol bewijsmateriaal: menselijk weefsel. Als hij het natuurgebied bereikte, vonden ze dat materiaal misschien nooit meer terug.

‘Sligo!’

Maar het had geen enkele zin: de hond, door het dolle heen vanwege alle activiteit en met zijn jachtinstinct volledig ontwaakt, viel niet meer te beschreeuwen.

‘Sligo!’

Altijd de integriteit van het bewijsmateriaal waarborgen, hoorde hij zijn opleiders in zijn oor schreeuwen. *Te allen koste respectvol omgaan met menselijke resten*. De ultieme verantwoordelijkheid lag bij hem als chieft.

Perelman trok zijn dienstwapen.

‘Hé, moet dat nou?’ riep een stem uit de rij toeschouwers.

‘Nee! Niet doen!’ schreeuwde iemand anders.

Perelman richtte, ademde diep en huiverend in, hield de lucht vast in zijn longen en haalde, net op het moment dat de hond het struikgewas in zou duiken, de trekker over.

Zonder een geluid te maken maakte de hond een salto en landde op zijn rug. De schoen viel uit zijn bek. Er verstreek een afgrijselijk moment, en iets als een collectief gekreun rimpelde door de mensen op de duintop.

‘O mijn god,’ zei iemand schor. ‘Hij heeft die hond doodgeschoten!’

Perelman borg zijn wapen weer in de holster. *Potverdikkeme*.

Achter hem klonken meer schoten: Laroux stond de meeuwen te verjagen terwijl hij wanhopig zijn best deed meer schoenen te bemachtigen. Robinson kwam op een holletje aanlopen om hem te helpen. In de verte hoorde Perelman het gedreun van een helikopter en van een scheepsmotor.

‘Hé, jij daar!’ klonk een luide, beschuldigende stem. Perelman keek naar de rij toeschouwers.

‘Je hebt die hond doodgeschoten!’ Het was een vrouw van een jaar of vijftig, met een beschuldigend uitgestoken vinger. Hij herkende haar niet; misschien was het een toerist.

Hij zei niets.

De vrouw deed een stap naar voren en stond nu vlak voor het politielint. ‘Hoe kon je? Hoe kón je dat in godsnaam doen?’

‘Ik mocht hem er niet vandoor laten gaan met het bewijsmateriaal.’

‘Bewijsmateriaal? Bewijsmateriaal?’ De vrouw gebaarde naar het strand. ‘Heb je daar dan niet al zat van?’

Of het nu kwam door de minachtende manier waarop de vrouw naar de roerloze hompen vlees wees die her en der over het strand verspreid lagen, of misschien door de absurditeit van de opmerking: Perelman

schoot in de lach – een bitter, vreugdeloos lachje.

‘En nou is dat zeker nog grappig ook!’ riep de vrouw. ‘Wat moet de eigenaar wel niet zeggen?’

‘Nee, het is helemaal niet grappig,’ antwoordde Perelman. ‘Gisteren was hij jarig.’

‘Dus je kende die hond!’ De vrouw stampte woedend op de grond. ‘Je kende hem... en toch heb je hem doodgeschoten!’

‘Natuurlijk kende ik hem,’ antwoordde de chieft. ‘Het was mijn eigen hond.’